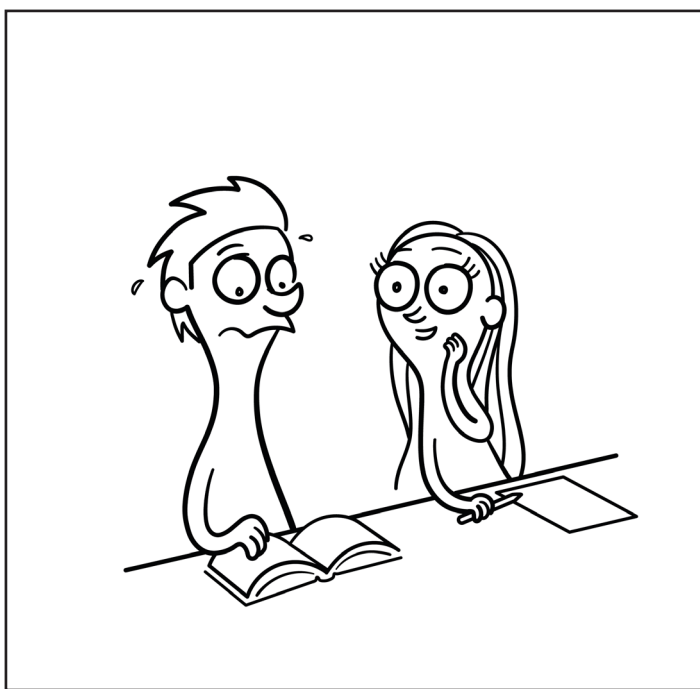

Svart

HJERNELÆRING | FORTELLING

Det kjennes ut som norsktimen aldri tar slutt. Først skal vi lese høyt i klassen etter tur, sier lærer Anne. Et avsnitt hver. Knut teller elevene for å finne sitt avsnitt. Han leser det igjen og igjen inni seg. Denne gangen skal han ikke være tregest. Knut leser avsnittet for tredje gang, før han merker at det er helt stille rundt han.

Når han ser opp, ser alle på ham. Vasili smiler snilt som han alltid gjør, mens Ellen ser ut som hun skal til å le.

Det er din tur, hvisker Vilde til han.

Knut hører henne, men selv om han vet hva han skal gjøre, så stopper det helt opp. Han ser ned i boka. Han finner ikke avsnittet. Har det flyttet på seg? Nei, det går ikke.

-Kom igjen da, Knut. I dag da, liksom! sier Ellen, sånn at flere i klassen ler. Nei da, sier Anne.
- Gi Knut den tiden han trenger. Unnskyld, sier Ellen og synker litt i stolen.

Men Knut vet at klassekameratene egentlig vil le av ham. Knut kjenner at han bare vil forsvinne. At det skal bli friminutt, så han

kan ta på seg den nye capsen som alle synes var kul og så spille fotball. Det er han i alle fall god til. Knut ser rundt seg igjen. Alle de ventende øynene. Hadde han hatt capsen hadde ikke alle sett hvor svett han er. Mens han ser ned i boka, hører han Vilde hviske en gang til.

Du følger alltid med på fotballen når vi leker. Du ser den alltid. Bare lat som du spiller fotball, bare at det du skal lese er ballen.

Knut tror han skjønner hva Vilde prøver å si. Han lukker øynene, trekker pusten, åpner øynene og ser etter ballen. Eller avsnittet da. Der! Der er det. Knut setter fingeren på første ord. Så leser han hele avsnittet. Uten å stoppe.